

atter flyde den Nødvendighed for dem at ud- tage deres Penge af Statskassen, kan jeg ikke være enig med ham. For mig stiller Sagen sig saaledes, at det er nødvendigt for Sparekasserne at have et vist Beløb i Contanter liggende. Hvor stor denne Sum skal være, er Noget, som kun kan afgjøres efter den enkelte Kasses Omfattning; det beroer deels paa Størrelsen af de enkelte Interessenters indstaaende Beholdninger, deels paa, hvor ofte Udbetaling skeer og saaledes paa flere Omstændigheder, som jeg ikke her behøver at gaa videre ind paa. Men, naar de have denne contante Beholdning liggende for ordinaire Tilfælde, er det naturligt, at der ogsaa kan opstaae extraordinære Tilfælde, hvor det er nødvendigt for dem at kunne med Hurtighed gjøre Contanter disponible. Nu stiller det sig klart for mig, at til disse extraordinære Betalinger bør Sparekasserne beholde de Penge, som de have staaende inde i Finantskassen, ifald Tilladelsen til fornyede Indskud skulde blive hævet; thi saa have de et extraordinært Fond, hvoraf de ved overordentlige Leiligheder kunne benytte sig; men dette vilde bestandig formindskes og tilsidt aldeles tilintetgjøres, hvis de vedbleve til de ordinaire Udbetalinger at trække deres Penge ud af Statskassen. Jeg maa herved blot bemærke, at jeg blot har betragtet Sagen her med Hensyn til Sparekasserne og aldeles ikke med Hensyn til, hvorledes det stiller sig med Hensyn til Statskassen. Jeg skjønner derfor ikke rettere, end at der er Sandsynlighed for, at Udbragningen af Statskassen af Sparekassemidlerne, selv om Tilladelsen til at indskyde bliver hævet, vil blive langt under den Sum, som her, saavidt jeg har opfattet det, er beregnet.

Funder: Af de forskjellige Ottringer, der ere faldne, og navnlig af hvad den ærede Finantsminister har yttret og det, der siden er blevet yttret af den ærede Forslagskiller, synes det ikke, at der er synderlig Udfigt til, at det stillede Ændringsforslag vil gaae igjennem heri Salen. Det er ogsaa muligt, at de finantsielle Betænkkeligheder, som derimod ere gjorte gjældende, fortjene at komme i særdeles Betragtning. Der er imidlertid en anden Maade,

hvorved de Betænkkeligheder, der ere gjorte gjældende, synes at tabe saagodt som al deres Bægt, men hvorved der dog bliver gjort et Skridt henad mod det Maal, som det synes, at der er temmelig almindelig Stemning for engang i Tiden at naae. Dette vilde være Tilfældet, naar der blev sat en Grænse for det samlede Beløb af Sparekassemidler, som til enhver Tid maatte indstaae i Statskassen, saa at det s. Ex. blev fastsat, at Beløbet ikke maatte overskride den Sum, som indstod i Slutningen af Marts 1852. Det vilde vel ikke være nogen meget indgribende Bestemmelse, men derved vilde der dog være gjort ligesom en Antydning af, at Sparekasserne maatte berede sig paa efterhaanden at give Slip paa den Understøttelse, de have af Statskassen, og staae paa deres egne Been. Naar der derimod saaledes fra det ene Aar til det andet tales om denne Sag som om Noget, der er meget ønskeligt, men der dog aldeles ikke foretages Noget i den Henseende, hvorimod det bestandig flydes hen, vækkes derved let den Tanke, at det vil blive derved, at Sagen bliver omtalt, og at den tilsidt vil falde aldeles bort. Der er ogsaa en anden Fordeel, som vil opnaaes derved, nemlig den, at man derved kan forebygge, at disse Beløb ikke efterhaanden stige op til en langt høiere Sum, end det fortiden har naaet. Naar man vil gjennefsøe Listerne, vil man finde, at det i de seneste Aar stadig har været i Stigen; ultimo December 1848 indstod der 1,108,500 Rbd.; i 1850 1,262,100 Rbd.; i 1851 1,668,800 Rbd. og i 1852 1,755,400 Rbd. Men dette Beløb har tidligere været meget høiere, og i 1847 var det nok, saavidt jeg veed, naaet til henved 3 Millioner eller idetmindste 1 Million mere, end det har naaet for Diebliffet. Jeg har derfor troet, at, skjønt en saadan Bestemmelse ikke ved første Diekast synes at være noget videre betydnende, var det dog værd at berøre den, og jeg skal tillade mig at afvente, hvad der i denne Anledning maatte blive yttret, for derefter at tage under nøiere Overveielse, om jeg maatte finde Anledning til til Sagens 3die Behandling at stille et Ændringsforslag, forsaavidt et tilstrækkeligt Antal Medlemmer derom maatte ville forene sig med mig.